

En ny

W i s a,

om

Pigan som trampade på
brödet.

t tj

Pigan som trampade på brödet.

Med sorgse ton jag sjunga will,
Om ett förfärligt under,
Du som det hör, märk nogga till,
Och mins det alla stunder,
I Libau by wid Vene strand,
I Pommeren det Tyska land,
Skall saken wara händes.

2.

En fattig bonde bodde der,
Och barn han hade många,
Som gjorde honom stort besvär,
Om bröd han nödgas gånga,
Men äldsta dottern af sin Far,
Samt Mor och syston affted tar,
Och ger sig bort att tjena.

3.

Den samma kände icke sig,
Sen hon sig sjelf fick råda,
Men rusad' oförigtelig,
I krops och själwåda,
Ty all sin lön hon kunde få,

Till prakt och ståt den skulle gå,
Och till högfärdig lefnad.

4.

Husbonden sade: Piga kär,
Låt sådant högmod falla:
Betänk af hwad för folk du är,
Hwad kan man dig wäl kalla?
Blir något öfrigt af din lön,
Så gif din Far, det är min bön!
Han tigger ju sin föda.

5.

Hon swarte: Jag är ung och skön,
Men granna kläder felar;
Hwad will förflå min lilla lön,
Om jag med Far min delar;
Som andra skall jag klädde gå,
Ej något tar jag någon frå;
Men sjelfwer det förtjenar.

6.

En tid derefter hände sig,
Att gamla fadren dödde,
Då Modren som sig ömkelig,
På käpp och frykta stödde,
Bad dottren som war temlig rik,
Till grafwen hjälpa fadrens lik,
Som barnslig dygd besallte.

7.

Hon hade då på fjorton år,
Sig mycket godt förwarswadt;
Om hon med högmodssynden swär,
Guds gäfwor ej förderfwat.
Hon sade: det går mig ej an,
Begrafen hur I will och kan:
Men jag mitt mynt ej svingrar.

8.

Jag bör på nästa marknadsdag,
Mig nya kläder köpa:
Ej gagnar det mig då att jag,
Dertill om lån skall löpa.
Hur jag går klädde, hwar man ser:
Stor sak hwad graf man Gubben ger,
Ej någon derom stöter.

9.

Då hennes Fru stik hårdhet såg,
Hon mera ädelt tänkte.
Barmhertig i sin hela håg,
Hon mat och pengar skänkte,
Hwaraf den arma qwinnan då,
Hugswalad, månde genast gå,
Sin döda att begrafwa.

10.

Till fadder Pigan buden blef,
Hon derför sig wäl prydde;

Gaf Gud och dygden skiljo-bref,
 Och högmöds-andan lydde,
 Dess Fru gaf henne tvenne bröd,
 Att ge sin Mor som led stor nöd,
 Och sådan hjelp behöfde.

11.

När hon ett stycke hade gått,
 Och harmsen bröden burit,
 Sin Fruns barmhertighet försmått,
 På Modren hästigt swurit,
 Kom hon der wägen oren war.
 Märk hwad för medel hon då tar,
 Att röda skorna spara.

12.

Här fanns ej sten, här fanns ej spång,
 På den hon kunde klifwa;
 Gå tring, bles wägen allt för lång;
 Ej will hon smutsig blifwa:
 Ty lägger hon de bröden så,
 Att hon på dem kund torrkodd gå;
 Men hämmen resan stäckte.

13.

När hon såled's sig straffad ser,
 Begynner hon att gråta,
 Af jord och himmel hjelp hon ber,
 Med bleka kinder wåta,
 Att folk till kyrkan skulle gå,

Så sällsam syn de undra på,
 Och för hwarann förkunna.

14.

Bid slutad Gudstienst folket går,
 Att detta under skåda:
 Man ser hwar synderiskan hon står,
 Och kan sig intet råda.
 Om hjelp hon tigger, hwarje man;
 De bjuda till, men ingen kan,
 Dess fot från marken röra.

15.

De fromme rådde henne till,
 Att alskar bättring göra.
 Bekänna synden; ty då will
 Gud arme syndarn höra.
 Hon roppte då; jag usla barn,
 Har sjelf mig snärt i syndens garn;
 För tjensten jag nu lönas.

16.

Guds ord jag aldrig älskat har,
 Hwad Presten sagt föraktadt,
 Bedröfwat både Mor och Far,
 Werldslustan eftertraktat.
 Guds gäswors misbruk war min lust,
 Nu mättas jag af qwal och pust,
 Och sådant allt med rätta.

17.

O menniskor, som på mig se!
Låt detta Eder lära,
Att man bör Gudi dyrkan ge,
Föräldrar skall man ära,
Fly högmod som en rot till allt,
Som görs emot hvad Gud befallt,
Bli'n af min ofärd wisa.

18.

Knappt kunde hon de sista ord,
Med bruten röst framföra,
Förrän den eljest fasta jord,
Begynte sig att röra.
Hon knäppte sina händer hop,
Och sjönk så neder i en grop,
Som henne straxt betäckte.

19.

O, menniskor! betänken Er,
Högfärden låten fara,
Och girigheten som man ser,
Är ock en farlig snara.
Låt pigans ofärd warna Er,
Från synd och stolthet mer och mer,
Till dygd och Gudlig lefnad.

Helsingfors, hos H. E. Friis, 1858.

Imprimatur: G. F. Aminoff.

(Pris: 2 kop. Silfver.)